

Како то да неко ко слови за изузетно вештог политичара може толико да се излети? Да ли му је, стешњеном између ДС-а и СНС-а, на тренутак попустила концентрација? Има ли ту неке скривене позадине и каква је то рачуница која стоји иза последњих наступа Ивице Дачића о подели Косова?

Дачићеву идеју о подели сложено су напали и са „патриотске“ и са „издајничке“ стране. Први због тога што хоће да дели „свету српску земљу“, а други због тога што не признаје „светост“ територијалног интегритета и суверенитета Косова, односно, зато што је идеја „нереална“ и што је „сада за њу касно“. И једно и друго је било сасвим очекивано, али невоља је што су, ово пута, и једни и други критичари на неки начин били у праву.

Из различитих разлога, идеја о подели је вазда непопуларна у српској политици – мада има поприлично присталица међу тзв. „обичним“ грађанима, склоних да резонују по принципу „боље ишта, него ништа“. А треба рећи и то да када је још пре више деценија поделу Косова предлагао Добрица Ћосић, или, крајем деведесетих, председник САНУ Александар Деспић, и када су због тога обојица били нападани, идеја уопште није била нереална, нити је линија поделе морала изгледати овако неповољно као сада. Ипак, изнета у овом тренутку и у оваквој форми, идеја о подели је не само неостварива, него чак и контрапродуктивна.

У сваком случају, Дачић би требало да се забрине. Не толико због критика које је добио, колико због оних који га ових дана хвале и тапшу по леђима. Наравно да није исто, али ми на памет пада како је својевремено и Војислав Коштуница, кад год направи неки погрешан, непринципијелан и капитулантски потез – а бивало је таквих, само се сада тога у ДСС нерадо сећају – добијао салве комплимената од иначе нимало му наклоњених медија и аналитичара, који су у томе по правилу препознавали „генијалност“, „лукавство“ и „вешто збуњивање противника“. А он је после сваког од тих „генијалних потеза“ (сетимо се само бруке са избором и сменом Томислава Николића са места председника скупштине, или свих могућих грешака почињених у вези са Црном Гором) остајао морално и политички осакаћен и ослабљен. Елем, и Дачића сада хвале

они који за њега нити су гласали, нити ће икада гласати, док су његови симпатизери, баш као и некада Коштуничини, још једном остали затечени и збуњени.

Али не ради се овде о Дачићу и његовој политичкој будућности. Уосталом, он је до сада најмање неколико пута демонстрирао завидну вештину политичког преживљавања и успевао да се дочека на ноге онда када се чинило неминовним да ће разбити главу. Не ради се чак ни о сабирању аргумената за и против поделе, која, узгред речено, од нас углавном више и не зависи. Ради се, заправо, само о још једном школском примеру како се неозбиљно приступа најважнијем и најтежем државном питању. Јер, ако смо заиста желели поделу, онда смо претходних година на косовско-метохијском терену морали играти много чвршће, а не овако као што смо се понашали. Онда је, на пример, то могао да буде услов, односно минимални контразахтев за оно срамно повлачење предлога резолуције 9. септембра у Генералној скупштини. Или је, рецимо, то требало да буде наш предуслов да би се уопште започињали тзв. „разговори о животним проблемима“ са представницима Приштине и да бисмо уопште сели за преговарачки сто са њима.

Овако смо практично проћердали све жетоне и своје малобројне адуте бацили у рупу звану „кандидатура до краја године“ – а онда молећиво питамо противнике да ли би ипак хтели да нам дају нешто, односно, да нам врате барем неку „мрвицу Косова“?! Ето, баш смо били златни, нисмо се много бунили што су нам га одузели, а и заиста не тражимо много... Е, тако се не послује ни са својим најрођенијима, а камоли води политика у овом суровом и циничном свету. И зар се онда треба чудити што су и Албанци и Американци ову нашу „дипломатску иницијативу“ дочекали на волеј и арогантно је одбацили са заслуженим презиром и подсмехом.

Да не буде неспоразума, лично сам против поделе (а о размени нашег за наше – север Косова за „прешевску долину“, да и не говоримо). А поготово сам против поделе која би укључивала и формално признање косовске независности. Сматрам да „замрзнути конфликт“, разуме се, није идеално решење, али да је свакако неупоредиво боље од брзе предаје и чисте капитулације. Али ако је неко заиста хтео да створи услове за колико-толико компромисно решење („не може једна страна све да добије, а друга све да изгуби“) и ако је заиста желео да издејствује поделу, онда се ни у ком случају није смело догодити да са таквим предлогом ми сами први и јавно излазимо. Србија апсолутно није смела бити та која поделу предлаже, јер тиме практично плујемо и на сопствени устав и на Резолуцију 1244 и на свој главни међународноправни аргумент. Овако смо, поврх свега, доживели додатно понижење да се наша стидљива иницијатива о подели одбацује са позивањем на неповредивост територијалног интегритета и принцип немењања граница – и то од стране оних који су најгрубље угрозили границе, суверенитет и територијални интегритет Србије.

Теоретски гледано, могуће је замислити да неко изразито лукав изађе са овим предлогом о подели, рачунајући да ће он бити одбијен, и желећи да тако добије алиби за заоштравање и неку радикалнију промену спољнополитичког курса по принципу: „ако чак и овај наш минимални захтев не може да прође, то значи да се од нас очекује потпуна капитулација, а што је неприхватљиво итд“. Али то је само пуста теорија. Много је вероватнији други сценарио – да је неко намерно изашао са оваквим предлогом да би могао рећи: „Ето, све смо пробали, није ишло, дакле, морамо да се помиримо са реалношћу“. А можда је у питању и обична српска брзоплетост, комбинована са погрешном проценом и рђавим саветницима. Волео бих да је у питању прво. Прибојавам се другог. Типујем на треће.